

гания, подкрѣпени отъ задружнитѣ дипломатически настоявания на другитѣ правителства, не докарахъ до желаемата цѣль. Портата останахъ непрѣклонна въ своето рѣшително отрицание да оздрави безопасността на своитѣ християнски подданици и отблъснѣ наредбитѣ на Цариградската конференция.

«Като желяехми да опитами за убѣждаване Портата всички възможни за спогаждане начини, Ний прѣдложихми на другитѣ кабинети да направимъ особитѣ протоколъ, да внесемъ въ него най-сѣщественитѣ наредби на Цариградската конференция и да поканимъ турското правителство да се присѣдини на този международенъ актъ, който исказваше крайния прѣдѣлъ на нашитѣ миролюбиви настоявания. Но Нашитѣ ожидания не се оправдахъ; Портата не рачи да чуе единомушното жалание на Християнска Европа и не се присѣдини на изложенитѣ въ протокола заключения.

«Като исчерпахми до край Нашето миролюбие, Ний се принудихми да подкачимъ по-рѣшителни дѣйствия срѣщу високомѣрното упорство на Портата. Това се изисква и отъ чувството на справедливостта и отъ чувството на Нашето собствено достоинство. Турция съ своето отказване Ни кара непрѣмънно да се обърнемъ къмъ силата на оръжието.

«Дълбоко проникнѣти отъ убѣждението, че Нашето дѣло е право, Ний, въ смиренното си упование на помощта и милосърдието на Всевишния, обявявами на всички Наши вѣрноподданни, че е настанѣло врѣмето, прѣдвидѣно отъ Нашитѣ думи*), на които единомушно се отзова всичкия Русия. Ний казахми, че сме рѣшени да работимъ самостоятелно, когато видимъ това за нужно, и когато това го поиска честта на Русия. А нинѣ, като призовавами благословението Божие върху Нашитѣ

*) Тукъ се напомнюва царската рѣчь въ Москва.